

ငှက်ပျောတောကျွန်းမှတုံးခေါက်သံ

နှင့်

ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ဝတ္ထုတိုများ

မျှင်နီဝါ

စာရေးသူ၏ အမှာ စာ

စာရေးသူ၏ ပထမစာအုပ် "သျှမ်းမောမြေမှ လွမ်းတေးအလင်္ကာနှင့် စစ်သားဘဝအမှတ်တရ" ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ "ဖတ်လို့ ကောင်း တယ်" "ဒီလိုလျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ဖြစ်ရပ်လေးတွေကိုကြိုက်တယ်" "နောက် တစ်အုပ် ဘယ်တော့ထွက်မလဲ" စသည် ဖြင့် လူကိုယ်တိုင် ဆုံတွေ့သည့် အခါ ဖြစ်စေ၊ ဖုန်းဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ခေါ်နာသသ ပေါ်မှ ဖြစ်စေ ပြောလာကြသည်။ ။ သည် လို သတင်းကောင်းလေးတွေ ကြားရတော့ ပုထုဇဉ်ပီပီ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်မိ သည်။ ။ စာရေးသူအနေဖြင့် ယခင် ထုတ်ဝေခဲ့ပြီးသော ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်လေးကို အားရကျေနပ်မှုမရှိသေး။ ထိုစာအုပ်ထဲတွင် ပါရှိသော ဝတ္ထုတိုများ သည် ဂန္ထီရ မဂ္ဂဇင်း၊ စစ်တက္ကသိုလ်နှစ်ပတ်လည်မဂ္ဂဇင်း စသည် တို့ တွင် ဖော်ပြပါရှိခဲ့သော ဝတ္ထုတိုများ သာဖြစ်သည်။ ။ အသစ်အသစ်တို့ ဖန်တီးရေးသားနိုင်ခြင်း မရှိသေး။ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းလေးတွေ ရရှိလာဖို့ က ခရီးတို/ရှည် ထွက်လိုက်၊ စာအုပ်စာတမ်း တွေဖတ်လိုက်၊ ရေးသားလိုက်နှင့် အချိန်ယူရပေရာ စာရေးသူကဲ့သို့ အလုပ်နှင့် လက်မပြတ်သော ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်အဖို့ ခက်ခဲလှသည်။ ။

ဟော အခု နောက်တစ်အုပ်မထွက်သေးဘူးလားချည်း တစ်မေးတည်း မေးနေကြပြန်တော့ ကိုယ့်စာဖတ်ပရိသတ်ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးချင်စိတ်ကလေး တွေကလည်း တဖွားဖွား ပေါ်လာပြန်သည်။ ။ ကံကောင်းသည် မှာ မဂ္ဂဇင်းများ တွင် ဖော်ပြပါရှိပြီး ဆောင်းပါးဝတ္ထုတိုများ အနက် ပေါင်းချုပ်စာအုပ်အဖြစ် မထုတ် ရသေးသည့် ဝတ္ထုတို

(၁၀)ပုဒ် ကျန်နေသေးသည် ။ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတိုများ သည် မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာများ ပေါ်၌ အနည်းဆုံး (၁၂)မျက်နှာ၊ (၁၃)မျက်နှာခန့်ရှိရာ ယခုစာအုပ်အဖြစ်ထုတ်ဝေမည်ဆိုလျှင် စာမျက်နှာ (၁၇၀)ကျော်ခန့်ရှိလာမည်။ ထို့ကြောင့် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ထုတ်မည်ဆိုလျှင် ထုတ်နိုင်လောက်သည့် အခြေအနေ မျိုးတွင် ရှိပါသည် ။ သည် ကြားထဲ ငိုချင်လျက် လက်တို့ ပေးလိုက်သည် က စီစဉ်သူမြေလတ်ထင်ကျော်မိုး။ သူက (၁၀)ပုဒ်လည်း အဆင်ပြေပါတယ် ဈေးနှုန်းကတော့ သူတန်ဖိုးနဲ့ သူပေါ့၊ လုပ်ပါဟု တိုက်တွန်းသည် ။ သို့နှင့် အနီဒုတိယမြောက် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်တစ်အုပ် ထုတ်ဖြစ်ဖို့ ဖြစ်တည်လာခဲ့သည် ။

ထုတ်ဝေပြီးစာအုပ်လေးအပေါ် စာဖတ်သူများ ၏ တုန့်ပြန်ချက်အရ အုပ်စု(၂)စုရှိကြောင်း သုံးသပ်တွေ့ရှိရပါသည် ။ ပထမအုပ်စုက စစ်ဝတ္ထုသီးသန့် ရေးစေလိုသောအုပ်စု၊ ဒုတိယအုပ်စုက လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် ဖြစ်ရပ်များကိုသာ ဖတ်လိုသောအုပ်စုဟူ၍ ဖြစ်၏။ ဤစာအုပ်လေးသည် ကား ဒုတိယအုပ်စုများ ပိုမိုအကြိုက်တွေ့လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါကြောင်းနှင့် နောင်တွင် စစ်၊ အချစ်၊ ဘဝသရုပ်ဖော်၊ စာပေများ ရေးသားတင်ပြနိုင်ရန် ကြိုးစားအားထုတ်သွားမည် ဖြစ်ပါကြောင်း။

ဖျင်ဒူဝါ

မုန့်ချောင်းထဲမှ ထိတ်တစ်ည

မုန်းချောင်းထဲမှ ထိုတစ်ည

'ဖိုးဇော်ရေ.. အာမီရမ်လေး ဘာလေး မပါဘူးလား'

အာလေးလျှာလေးသံကြီးနှင့် ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နဲ့ ထွင်းလိုက် သည် ကား ဦးလေးအောင်သိုက်ဖြစ်သည် ။ နေမညိုသေးခင်ကပင် လေပြိုနေပြီ ဖြစ်ပုံရသော ကောင်းလေးဆီက ယစ်ရွှေရည်နံ့က ထောင်းခနဲ။ အကြောင်းသိမို့ မမေ့မလျော့ သယ်ဆောင်လာမိ၍ သာ အရစ်မခံရခြင်းဖြစ်သည် ။

'ပါပဲ့ဗျာ။ ဒီမှာ ရော့..ကောင်းလေးအတွက်'

ယမကာခိုးရိုက်မျက်နှာကြီးက ကျေနပ်ပြီးတစ်ပွင့်, ပွင့်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။ ကြည့်ရသည် မှာ ဒီကနေ့အဖို့ ရေချိန်ကိုက်ပုံမရသေး။

'ဒီည ငါ့ဆီမှာ ထမင်းလာစား။ ထမင်းမစားခင် ဒါလေးနဲ့ နှစ်ပါးသွားကြတာပေါ့'

ဇာတ်လမ်းက စလေပြီ။ ဖိုးဇော်က စားကောင်းသောက်ကောင်းရုံ၊ နာမည်ပျက်ရုံလောက်သာ သူရာမေရီယအမှုကို ပြုလေ့ရှိသူ။ မိဘတွေမျက်မှောက် ရောက်သခိုက် နားထားလိုက်ဦးမည်ဟု စိတ်ကူးကာမျှရှိသေး ကျောင်းကြီးဖျက်က ပေါ်လာချေပြီ။ ဇွတ်တရွတ်သမား ကောင်းလေးကို ငြင်းလို့ ရမည်မဟုတ်။

မောင်ဖြစ်သူနှင့် သားတို့ ပြောဆိုနေကြသည် ကို အမေက မီးဖိုချောင်ထဲမှ ကြားလိုက်ပုံရသည် ။ ရေနွေးဓာတ်ဘူးထဲသို့ လက်ဖက်ခြောက်

ထည့်နေရင်းက မျက်စောင်းလေးတစ်ချက်ဝင့်ကာ-

'နင့်တူကိုကျွေးချင်ရင် နောက်နေ့မှ ကျွေး။ ရောက်မယ်လို့ မကြံသေးဘူး မဟုတ်တာတွေ လုပ်မနေကြနဲ့ '

'အစ်မကလည်း တစ်ခါတလေလာတုန်း စိတ်ချမ်းသာအောင်နေစမ်းပါစေ။ အစ်မသားက ကလေးမှ မဟုတ်တော့တဲ့ ဟာ။ ဖိုးဇော်..မင်း ရေမိုးချိုးပြီး ထွက်လာခဲ့။ ငါစောင့်နေမယ်'

နိုင်ငံ့ဝန်ထမ်းဘဝဖြင့် တစ်နယ်တစ်ကျေးတွင် ရောက်ရှိနေသော ဖိုးဇော် တစ်ယောက် ဇာတိရွာသို့ မပြန်နိုင်သည် မှာ ငါးနှစ်နီးပါးရှိပြီဖြစ်သဖြင့် သည် နှစ် တော့ မရောက်ရောက်အောင် အားခဲပြန်ခဲ့သည် ။ မြေလတ်ဒေသကျေးလက်လူ နေမှုစနစ်၏ ပြယုဂ်ပေါ်လွင်လှသော ဖိုးဇော်တို့ ရွာကလေးက ပွင့်ဖြူမြို့နယ် အနောက်ဘက်စွန်းဆုံးမှာ ရှိသည် ။ ရပ်ဝတ္ထုပိုင်း၌ လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်ကျော် ကာလထက် အနည်းငယ်တိုးတက်မှုတွေ ရှိလာသလို ဆုတ်ယုတ်မှုတွေလည်း တွေ့ရသည် ။ သည်မျှကြာညောင်းသည့် ကာလအတွင်း မပြောင်းလဲဘဲရှိနေ သည် ကတော့ ရွာသားများ ၏ အလုပ်အကိုင်နှင့် စရိုက်လက္ခဏာ ဖြစ်၏။ ယာထဲ ကိုင်းထဲ တစ်နေကုန် အလုပ်ဆင်းသူဆင်း၊ တောတက် သစ်ခုတ်ဝါးခုတ်ထွက်သူ ထွက်၊ ညနေခင်းအပုပ်ချိန်ရောက်လျှင် ထန်းရည်ဆိုင်၊ အရက်ဆိုင်မှာ လူတရုန်းရုန်း။ ညဘက်မှာ သငယ်(အိမ်မိုးဝါးကပ်)နှီးဖျာသံ တဒေါက်ဒေါက်၊ ရွာသူလုံမေ တို့ ၏ ဗိုင်းငင်သံ၊ ချည်လုံးရစ်သံ၊ ရက်ကန်းခတ်သံတွေ တညံ့ညံနှင့် ။ ထို ပြောင်းလဲခြင်း အလျှင်းမရှိသေးသော အကြောင်းခြင်းရာများ ထဲတွင် အပါအဝင် ဖြစ်သော အချက်တစ်ချက်သည် ကား ဖိုးဇော်၏ ဦးလေး(အမေမောင်အငယ်ဆုံး) အောင်သိုက်ပင်ဖြစ်သည် ။ ရွာခလေ့အတိုင်း ဦးလေးကိုဖိုးဇော်က ကောင်းလေးဟု

ခေါ်သည်။

ကောင်းလေးက ဖိုးဇော် ထက် အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့် ကြီးသဖြင့် ခုဆို အသက်လေးဆယ်လောက်တော့ရှိရောမည်။ အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်က တခြား ရွာက အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ဖူးသော်လည်း လက်ထပ်ပြီး လပိုင်း အတွင်းမှာ ပင် ဇနီးသည် ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။ ထို့နောက် အိမ်ထောင်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ လေသံမျှပင် ဟသံမကြားရတော့။ ရွာမြောက်ပိုင်းက အဘိုးတို့ , အဘွားတို့ နေခဲ့သည့် အိမ်ကြီးမှာ ပင် သူတူမ (အစ်ကိုအကြီးဆုံး၏ သမီး) လင်မယား နှင့် နေသည်။ အမွေရခဲ့သည့် ယာငါးဧက၊ နွားတစ်ရှဉ်းဖြင့် တူမမိသားစုနှင့် တွဲဖက်ကာ လုပ်ကိုင်စားသောက်သည်။ ဖိုးဇော်၏ ဝမ်းကွဲညီမ၊ ကောင်းလေးတူမ မိအေးကလည်း ကောင်းလေးအပေါ် အနွံအတာခံလှသည်။ ကောင်းလေးဘာလုပ် လုပ် ဖြူသည် ,မည်းသည် ပြောမနေ။ ပြဿနာမဖြစ်လျှင် ပြီးရော၊ ပျော်သလို နေပါစေဟူသောထုံးကို နှလုံးမူလျက် လွှတ်ထားတော့ရာ ကောင်းလေးကား စားလိုက်,သောက်လိုက်၊ ပျော်လိုက်ပါးလိုက်နှင့် ကလေးဆိုးကြီးပမာဖြစ်တော့၏။

အမေသည် သူ့မောင်သုံးယောက်ထဲမှာ အမြဲလိုလို မူးရူးနေသော အငယ်ဆုံးမောင်ကို အချစ်ပို၏။ အဘိုးနှင့် အဘွားတို့ ကွယ်လွန်ပြီးနောက် အမေတွင် မောင်သုံးယောက် ကျန်ခဲ့သည်။ အကြီးနှစ်ယောက်မှာ တစ်လောကမှ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကွယ်လွန်သွားကြပြန်ရာ အငယ်ဆုံးမောင် အောင်သိုက် တစ်ယောက်သာ ကျန်တော့သည်။ အဖေယောက်ဖများကား ဇ,မသေးသူများ ပင်။ သုံးယောက်လုံး သောက်သောက်စားစား လူမင်းသားဟူသောထုံးကို နှလုံးပိုက် ထားကြသူများ ၊ စရိုက်ကြမ်းသူများ ချည်းသာ။

အမေသည် သောက်တာ၊စားတာ မကြိုက်လှသော်လည်း ထိုညက လူလွတ်မခေါ်ခိုင်းတော့။ သည် ဗာလာနံနှစ်ယောက် စိတ်ချမ်းသာသလို နေပါစေ ဟူ၍ များ သဘောပိုက်ထားသလော၊ စိတ်များ ဆိုးသွားလေသ လော မဆိုနိုင်။ သားကိုအလိုလိုက်သလို မောင်ကိုလည်း ချစ်သည့် အမေ ဒုက္ခက မသေးလှပါ တကား။

အာမီရစ်တစ်လုံး၊ ကြက်သားကာလသားချက်တစ်အိုးနှင့် ခေတ်သစ် ငထွေရှားသုံးယောက်တို့ သူတော်အချင်းချင်း သတင်းလွေ့လွေ့ ပေါင်းဖ က်တွေ့ ကြရာ ဆန်းစ၊လ အကွေးလေး ထွက်ပြုလာမှ သာ ဝိုင်းသိမ်း တော့၏။ အိမ်ပြန် တော့မည်ကြံကာရှိသေး-

'ဖိုးဇော်ရေ.. မုန်းထဲသွား ကွန်ပစ်ရအောင်ကွာ'

သုံးယောက်တစ်လုံးမို့ ထွေနေပြီဖြစ်သဖြင့် လေသံရော လူဟန်ပါ မ မှန်ချင်တော့သော ကောင်းလေးက အဖော်ညှိသည် ။ အမေက သဘော မတူ ပါဘဲလျက် ထွက်လာခဲ့မိသည် ကို ပြန်စဉ်းစားမိပြီး-

'ထမင်းပြန်စားဦးမယ်။ အမေစောင့်နေလောက်ပြီ'

'ဒီည ဘကြီးသာပေါ်တို့ ဘုရားကိုးဆူပွဲရှိတယ်။ ခုချိန်ဆို မင်းအမေ အဲဒီကိုရောက်နေလောက်ပြီကွ။ အတွေ့အကြုံရချင် လိုက်သွား။ ညဘ က်ရတဲ့ ငါးက အရမ်းချိုတာ'

အာမီရစ်နံ့ရ၍ မြေပဲဆန်ကြော် အမြည်းတစ်ပန်းကန်ဖြင့် ပူးပေါင်း လာသော ငယ်သူငယ်ချင်း ငတင်က အချွန်နှင့် မ၊သည် ။ စိတ်ဆင်ရိုင်း က အမေထမင်းပွဲကို ဥပေက္ခာပြုအောင် စေ့ဆော်လာသည် ။ အမေနှင့် မနက်မှ ပဲ အလွမ်းသယ်လိုက်တော့မည်။ အဖေကတော့ ခုတစ်လော ကျစ်ပြုတောင်တော ရကျောင်းတွင် ဓမ္မာရုံဆောက်သည့် အလုပ်ကို ဦး စီးဦးဆောင် ပြုနေရသဖြင့် တောရကျောင်းမှာ ပဲ အိပ်သည် ဆို၏။ ခုချိန်

ထိ သားအဖ မတွေ့ရသေး။ ဖိုးဇော် ပြန်ရောက်ကြောင်း ညီဖြစ်သူက လူကြိုနှင့် မှာ လိုက်သဖြင့် သည် ညတော့ အိမ်ပြန် အိပ်ချင်အိပ်လိမ့်မည် ။ အဖေသည် လည်း နုပျိုသန်မာစဉ်က တောလိုက် အလွန် ဝါသနာပါ၏ ။ ခုတော့ နားထားပြီဟု သိရသည် ။ မူလက လက်ဝဲဆန်သည့် အတွေး အခေါ် လွှမ်းမိုးချင်သောအဖေသည် ခုနောက်ပိုင်း ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးနှင့် တွေ့ပြီး အကျွတ်တရားရသွားသည် ကို နောက်နေ့ကျမှ စပ်စုကြည့်ရဦး မည်။ စာအလွန်ဖတ်သော၊ ခေတ်နှင့် မျက်ခြည်မပြတ်လှသော အဖေနှင့် စကားစလိုက် မိပါက တစ်ညလုံး အမျှင်တန်းနေမှာ သေချာ၏။ မနက်မှ သာ စောစောထ ပြန်တော့မည်ဟု ဒုန်းဒုန်းချလိုက်မိတော့သည် ။

ချင်းပြည်နယ်အတွင်းမှ ချောင်းဖျားခံကာ စေတုတ္တရာ မြို့နယ်ကို ဖြတ် သန်းလာသော မုန်းချောင်းသည် ပွင့်ဖြူမြို့နယ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သည် နှင့် အနောက်ရိုးမတောင်တန်း၏ အရှေ့ဘက်အစွန်းဆုံး တောင်စွယ်ဖြစ်သော ကျစ် ပြိုတောင် ကမ်းပါးကြီးအား ဦးတိုက်နှုတ်ဆက်ကာ တောင်ဘက်သို့ ကွေ့သွား သည် ။ တစ်မိုင်ခန့်အကွာရှိ ရွှေစက်တော် သစ်တောကြိုးပိုင်း၏ မြောက်ဘက် အစွန် ကျွဲတံခါးကမ်းပါးသို့ ရောက်သည့် အခါ အရှေ့ဘက်စူးစူးရှိ မဲဇေလီရေလွှဲ ဆည်သို့ ပြန်လှည့်သွားလေသည် ။ ထိုမုန်းချောင်း၏ တံတောင်ဆစ်ကွေး အတွင်း ဘက် မြေပြန့်လွင်ပြင်ထဲတွင် ဖိုးဇော်တို့ လယ်မရွာလေးရှိသည် ။

မုန်းချောင်းနှင့် နီးကပ်စွာ တည်ရှိသောရွာမှာ တံငါသည် ဟူ၍ သီးခြား မရှိ။ ကောင်းလေးတို့လို ဝါသနာပါသူ တစ်ယောက်စ၊ နှစ်ယောက်စသာ ကွန်လေးတွေ ဆောင်ထားကြသည် ။ ခုလိုဆောင်းကာလမှာ ကွန်ပစ်လို့ ကောင်း သည် ။ ငါးကြီးတွေတော့မရှိ။ ငါးလေးပေါသည် ။ မကြာမီ စလင်းဆင်ဖြူကျွန်း နယ်က မြစ်နားသားတံငါတွေ ရောက်လာကြတော့မည်။ သူတို့ က မုန်းထဲမှာ ဝါးတဲတွေထိုးပြီး တစ်

နွေလုံး တံငါလုပ်ငန်းလုပ်ကာ မိုးကျမှ ပြန်လေ့ရှိသည် ။ သူတို့ ရောက်လာမှ သာ ငါးပေါပေါစားရသည် ။ နို့မဟုတ်လျှင်တော့ ရွာခံကွန် သမားတွေဆီမှာ အလှအယက်။ သို့နှင့် ကွန်တစ်လက်ပိုင်ရှင်ကောင်းလေးအဖို့ ယမကာဖိုး နပ်မှန်စေတော့၏။

ခုံးမျက်စ သုံးရက်လ၏ အလင်းရောင်ပျပျ အိမ်ခေါင်မိုးသို့ထိုးလာချိန် တူဝရီးနှစ်ယောက် အိမ်ကထွက်ကြတော့ ရွာထဲမှာ လူခြေတိတ်စပြုလေပြီ။ ဇွဲ၊ လုံ့လကောင်းသူတချို့၏ ဝါးနှီးဖျာသံ တဒေါက်ဒေါက်သာ ကြားရတော့၏။ ဆင်ဖမ်းမည်၊ ကျားဖမ်းမည်ဟူသောဟန်ဖြင့် သိုင်းကွက်နင်းကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသော သူတို့ တူဝရီးကိုကြည့်ပြီး မိအေးက 'ဒီနှစ်ယောက်ပေါင်းမိရင် တော့ မလွယ်ဘူး'ဟု မှတ်ချက်ပြု လိုက်လေ၏။

ကောင်းလေးက ခြောက်တောင်ကွန်ကို ကျောမှာ ပိုးကာ ရှေ့ကသွားသည် ။ ဖိုးဇော်က သူ့ဦးလေးလက်ဖြစ် အကျဉ်းကျဉ်း၊ ဗိုက်ခေါင်းကျယ်ကျယ် ငါးပလိုင်းကိုလွယ်ကာ နောက်မှ လိုက်သည် ။ ရွာတောင်ဘက် အထွက် ယာခင်း စပ်မှ ကြည့်လျှင် တောင်ဘက်တည့်တည့်မှာ မုန်းဟိုဘက်ကမ်း ရုံးပင်ရွာက မီးရောင်ပျပျကို မြင်ရသည် ။ ထိုရွာသို့ တည့်တည့်သွားသောလမ်းနှင့် အရှေ့ တောင်ယွန်းယွန်း မုန်းကမ်းပါးအနီး လက်ပံပင်ကွင်း မြေနုကျွန်း ယာခင်းများ ထိ ဦးတည်သွားသော လမ်းနှစ်ခွဆုံက ရွာနှင့် သိပ်မဝေး။

'လက်ပံပင်ကွင်းဘက်က လှည့်ဆင်းရအောင်ဟေ့။ အဲဒီကမှ အထက် ကိုတက်တာပေါ့'

'ဒီညတော့ မိုးလင်းမယ်ထင်တယ်'

'ငါးရရင် စောစောပြန်မယ်။ မရရင်တော့ ကျစ်ပြီ၊ တောင်ကွေ့ (ရွာ

၏ အနောက်မြောက်ယွန်းယွန်း)ထိ မိုးအလင်းပေါ့ကွာ။ ငါ့တူက တစ်ည တလေ အိပ်ရေးပျက်မခံနိုင်ဘူးလား'

'ရပါတယ်။ အချမ်းလုံဆေးလေး ပါရင်တော့ အိုကေတာပေါ့ ကောင်းလေးရာ'

ချက်ဆို နားခွက်ကမီးတောက်သော ကောင်းလေးက နောက်လှည့်ပြီး သူ့ဘေးလွယ်အိတ်ကို ပုတ်ပြကာ-

'ငါ့ဆီမှာ ထွေးညို့တစ်ပြား ပါပါတယ်ကွ'

ရွာနှင့် မုန်းချောင်းကြား ယာခင်းများ တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ရှိသည် ။ မုန်းချောင်းသို့ဆင်းသည့် လှည်းလမ်းက ယာခင်းများကြားမှ ဖြတ်ဖောက်ထား သည် ။ တချို့နေရာများ တွင် ကနခိုပင်တန်း စည်းရိုးကျိုးကျဲရှိသည် ။ ယာကန် သင်းပေါင်ပေါ်မှ လူသွားလမ်းအတိုင်း မုန်းထဲသို့ ဖြတ်ဆင်းလိုက်လျှင် နီးသည် ။ ကောင်းလေးက လူလမ်းကိုမသုံးဘဲ လှည်းလမ်း အတိုင်းသာသွားနေသဖြင့် စပ်စုကြည့်တော့ ရေရေရာရာ မဖြေ။ လရောင်ဖြင့် ချောင်းဟိုဘက်ကမ်း ခပ်လှမ်း လှမ်းဆီမှ မြကျိုင်းတောင်နှင့် ရွာမြောက်ဘက်ဆီမှ သံဇယ်တောင်ကို မိုးသား နောက်ခံ အောက်ဝယ် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရ၏။ စကားတပြောပြောနှင့် လာခဲ့ကြရာ လှည်းလမ်းအဆုံး မုန်းကမ်းပါးပေါ်ရှိ လက်ပံပင်အိုကြီးသို့ပင် ရောက်ပေပြီ။ ယခင်က မုန်းကမ်းပါးသည် လက်ပံပင်နှင့် နည်းနည်းလှမ်းသော်လည်း နှစ်စဉ် ကမ်းပါးပဲ့ပဲ့လာသဖြင့် ခုတော့ ကပ်လုလုဖြစ်နေတော့၏။

'ဖိုးဇော်..ခဏကွာ'

ကောင်းလေးက ရှေ့မှ သွားနေရင်း ခဏရပ်လိုက်ကာ ခါးကြားမှ ဓားချွန် ရှည်ကိုဖြုတ်ကာ လက်ပံပင်ကို ထစ်နေလေသည် ။ အရေးထဲ နွားကျောင်းသား လက်ဆော့သလို လုပ်နေပြန်ပြီဟု ထင်မိ၏။

ကွင်းပြန့်အတွင်း၌ ထီးတည်းရှိနေသော ဒီလက်ပံပင်ကြီး၏ အရိပ်မှာ တောင်သူတို့ လှည်းဖြုတ်၊ နွားချည်၊ အရိပ်ခိုရာနေရာဖြစ်သည် ။ ဖိုးဇော်တို့ ငယ်စဉ်က ဧရာမများအုံကြီးတွေ လာစွဲတတ်သည် ကို သတိရသဖြင့် အမှတ်တမဲ့ မော့ ကြည့်မိသည် ။ ရိုးတံကျဲကျဲပေါ်မှ နှင်းဖျန်းထားသော ရွက်စိမ်းရင့်ရင့်များက လရောင်ကြောင့် တလက်လက်တောက်ပနေ၏။ ဟိုတုန်းက ငါနဲ့ တောင်ပိုင်းက ခင်လေးတို့ ဒီအပင်ကြီးအောက်မှာ -

'ဖျော့..ဘုတ်'

လက်ပံကိုင်းငယ်တစ်ကိုင်းက ရှေ့တည့်တည့်သို့ ရုတ်တရက် ကျိုးကျလာ သည် ။ အမှတ်တမဲ့ဖို့ ဖိုးဇော် နားရွက်ဖျားများ စိမ့်ခနဲဖြစ်ကာ အတွေးပျက် သွားသည် ။ လေမတိုက် ဘာမတိုက်နှင့် တစ်မျိုးပါလား။

'ဖိုးဇော်ရေ... စီးကရက်တစ်လိပ်လောက်ပါရင် ပေးစမ်းကွာ'

'ကောင်းလေးက ဖက်ကြမ်းသမားပဲဟာ။ ဘာလုပ်မလို့ လဲ'

'ငါသောက်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ပေးမှာ သာပေးစမ်းပါကွာ'

ဖိုးဇော်က အိတ်ထောင်ထဲမှ တွန့်လိမ်နေသော လက်ကျန်အစီခံ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး အပေါ့စွန့်ချင်သဖြင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ သွားပြီး အပေါ့ကိစ္စကို ရှင်းနေလိုက်သည် ။ ကောင်းလေးက စီးကရက်ကို အသာ ဆွဲဆန့်ကာ မီးညှိလိုက်ပြီး ဓားထစ်ရာ ကြားထဲသို့ ညှပ်ထားလိုက်သည် ။ ပြီး သူ့နှုတ်က တစ်ခုခု ရွတ်နေပြန်၏။ သဲသဲကွဲကွဲတော့ မကြားရ။ မုဆိုးအလုပ်၊ တံငါအလုပ်တွေမှာ လုပ်ရတဲ့ ကိစ္စထင်ပါရဲ့ ။

'ကောင်းလေး... နတ်တင်နေတာလား'

ဖိုးဇော်က ကိစ္စတိုးလို့ တန်းလန်းဖြင့် မနေနိုင်မထိုင်နိုင် လှည့်ကာ
မေးလိုက်သည်။ ။

'ရိုး... ပေါက်ကရပြောရော့မယ်။ နေရာတကာ မသိချင်စမ်းပါနဲ့ ကွာ'

'ကောင်းလေးကလည်း ကျုပ် ကလေးမှ မဟုတ်တာ။ ပြောစမ်းပါ'

'တောင်ပိုင်းက ငါ့သူငယ်ချင်း ချစ်မွေးကို မင်းသိတယ်မဟုတ်လား'

'သိတာပေါ့။ ဦးချစ်မွေးနဲ့ ကောင်းလေးက ပေဖက်တေဖက်တွေပဲ
ဟာ။ သူက ရေယဉ်ရွာသူနဲ့ ရပြီး အဲဒီရွာမှာ သွားနေတာဆို'

'အေး... ခုတော့ ငချစ် သေပြီကွ။ မနှစ်က ငါနဲ့ ပျားဖွပ်ရင်း သစ်ပင်
ပေါ်က လိမ့်ကျသေတာ။ မင်းကိုပြောဖို့ မေ့နေတယ်'

'ဪ... ဘယ်တော့မှာ ဖြစ်ခဲ့တာလဲ'

'ဒီလက်ပံပင်ပေါ်ကကွ'

'ဗျာ..'

မုန်းချောင်းရေက ခုလိုဆောင်းနှင့် နွေကာလများ တွင် ကြည်လဲ့လို့
နေ သည် ။ ဒူးဆစ်သာသာ ရေတိမ်ကြောများ တွင် အထက်သို့ဆန်တက်
နေသော ငါးမျိုးစုံတို့ က လရောင်အောက်တွင် လက်ခနဲ,လက်ခနဲ။
ကောင်းလေးက ရေစပ် စပ်ထိ အသာဆင်းသွားကာ ကွန်နှင့် ပစ်သည် ။
ပြီးလျှင် ကွန်ကို ကုန်းပေါ်ယူလာ သည် ။ ငါးပလိုင်းကိုလွယ်ကာ ကုန်း
ပေါ်မှ လိုက်ရသော ဖိုးဇော်က ကွန်အတွင်း မိနေသော ငါးများကို ကော
က်ယူကာ ပလိုင်းထဲထည့်ရသည် ။

'ဒီနေ့ သိပ်မဟန်ဘူးဟေ့'

ဟုတ်သည် ။ ရေတိမ်ကြောနှစ်ခုပစ်ပြီးသည့် တိုင် ငါးက စိုစိုပိုပိုမရ

သေး။

'အခါတိုင်းဆို ပလိုင်းတစ်ဝက်ကျိုးပြီကွ'

'ဒါဖြင့်လည်း မိုးအလင်းပေါ့ ကောင်းလေးရာ'

ရှေ့ဆက်သွားရမည့် ရေတိမ်ကြောက နည်းနည်းလှမ်းသည် ။ လရောင် မြဲမြဲအောက်မှာ မချမ်းနိုင်၊ မအေးနိုင် ဇောကပ်နေသော တူဝရီးနှစ်ယောက် အထက်ဘက်ဆီသို့ ကမ်းစပ်သဲသောင်ပြင်အတိုင်း လျှောက်ကြသည် ။ တစ်ခါ တစ်ရံ ကျောက်စရစ်တောပေါ်နင်းရသလို၊ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုင်းပင်၊ ကျောက်ထင်း ရှူးပင်ရိုင်းများကြား ဖြတ်ရသည် ။

မြောက်ပြန်လေတစ်ချက်၊တစ်ချက်အဝှေ့တွင် ပါလာသော အအေးဓာတ် ကို တွန်းလှန်ရန် လွယ်အိတ်ထဲက ထွေးညိုကိုထုတ်ကာ တစ်ယောက်တစ်ငုံစီ ရေမရောဘဲ မော့လိုက်ကြသေးသည် ။ ကျွဲတံခါး ကမ်းပါး တံတောင်ဆစ်ကွေ့ အထက်နားက ရေတိမ်ကြောတွင် ငါးအပေါဆုံးဆိုသဖြင့် ဖိုးဇော်၏ ခြေလှမ်းများ သွက်လို့ နေသည် ။ ရှေ့ကသွားနေသော ကောင်းလေးက တွံတေးသိန်းတန်သီချင်း တစ်ပုဒ်ကို အသံနေအသံထားဖြင့် အစပျိုးလိုက်ပြီးမှ ရုတ်တရက် သီချင်းကိုဖြတ် လိုက်ကာ-

'ဖိုးဇော်.. မင်း သရဲတွေဘာတွေတော့ မကြောက်တတ်ဘူး မဟုတ်လား'

'ဗျာ..မကြောက်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ကောင်းလေး'

'ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ မကြောက်ရင်လည်း ပြီးတာပဲကွာ'

ပြောပြီး ရှေ့က သုတ်သုတ်၊သုတ်သုတ်နှင့် သွားတော့ ဖိုးဇော်က နောက်က သွက်သွက်လိုက်ရသည် ။ သူပြောသည့် နေရာရောက်တော့

ကောင်းလေးက ရေပြင်ကို အသာအကဲခတ်သည်။ ။ မည်မျှပင် မူးစမ်းပါစေ ကွန်ပစ်သည့် နေရာမှာ လွဲချော်မှုမရှိ ကွက်တိကျအောင် ပစ်နိုင်စွမ်းသော ကောင်းလေးက တစ်ချက် ပစ်လိုက်ပြီး ဆွဲယူလိုက်သည်။ ။ မျှော်လင့်ထားသည့် အတိုင်း ဖြစ်မလာ။ သုံးလေး ကောင်တောင် မနည်းဖြရှာရသည်။ ။

'ငချစ်ရေ... ငါတို့ ငါးတစ်ကောင်မှ မရဘူး။ လုပ်ဦးဟေ့။ ဆေးလိပ်လည်း တိုက်ရသေး'

မည်သူ့ကို ထိုသို့ခေါ်သည် ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်သောကြောင့် ဖိုးဇော် ကျောချမ်းသွားသည်။ ။ နောက်ကျောဘက်သို့ ယောင်ယမ်းကာ လှည့်ကြည့် လိုက်မိသည်။ ။ မကြောက်တတ်ပါဘူးဟု ပြောထားပြီးမှ ထိုသို့ဖြစ်သွားသည် ကို ဦးလေး မရိပ်မိ၍ သာ အရှက်ရမည့် ဘေးမှ လွတ်ကင်းသွားသည်။ ။

'ဖိုးဇော်... မင်း ဘာတွေ့တုံး'

'ဘာမှ မတွေ့ဘူး ကောင်းလေး'

'ဟိုမှာ မမြင်ဘူးလား'

ကောင်းလေးက ဖိုးဇော်ပခုံးကို လက်ဖြင့်ပုတ်ကာ ချောင်းကမ်းပါးအပေါ် ယာခင်းပြောင်ပြောင်တစ်နေရာဆီသို့ လက်ညှိုးညွှန်သည်။ ။ သေသေချာချာကြည့် လိုက်တော့ လူတစ်ရပ်ခန့်အမြင့် လေဟာနယ်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်ဖြင့်ရှိနေသော မီးရဲရဲတစ်ခု။ လရောင်လင်းဖြာနေသော်လည်း ဆေးလိပ်သောက်သူကို မမြင်ရ။

'ဪ... ဟိုမီးရဲရဲလေးကို ပြောတာလား'

'အေး... မင်း သတိမထားမိလို့ နေမှာ ပါ။ တို့ ဆင်းလာကတည်းက

နောက်ကလိုက်လာတာ'

ကြည့်နေလျက်မှာ ပင် မီးရဲရဲက တရွေ့ရွေ့နှင့် သူတို့ ရပ်နေသောနေရာ ၏ အောက်ဘက် မလှမ်းမကမ်းရေစပ်ဆီသို့ ဦးတည်သွားသည်။ တစ်ခါမှ မတွေ့ကြုံဖူးသေးသော ဖိုးဇော်မှာ အံ့အားသင့်ခြင်းနှင့် အတူ နားသယ်မွေးပင် ထောင်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ သူဖော်သည့် ဆေးကို သူကိုယ်တိုင် မစားရဲ စရာ အကြောင်းမရှိသော ကောင်းလေးကတော့ ခပ်အေးအေး။ ပြုံးပြီး မေး တစ်ချက် ဆတ်ပြလိုက်သေးသည်။ မီးရဲရဲက တဖြည်းဖြည်း ရေလယ်ဆီရောက် သွားပြီးနောက်-

'မြန်း.. မြန်း.. မြန်း.. မြန်း.. မြန်း.. မြန်း'

'ဟာ'

ကျောအောက်ဘက် ရေအီသည့် နေရာဆီမှ ရေပြင်ကို ဝါးလုံးရှည်နှင့် ဆက်ကာ,ဆက်ကာ လွှဲရိုက်လိုက်သည့် အလား အသံကြီးထွက်ပေါ်လာပြီး ရေပြင်မှာ လှိုင်းဂယက်တို့ ထသွား၏။ ဖိုးဇော်ထံမှ အာမေဍိတ်သံတစ်ချက် လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားသည် ကို ကောင်းလေးက ကြားလိုက်ဟန်တူသော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ မှတ်ချက်မပေး။ ကွန်ကို နောက်တစ်ကြိမ်ပစ်ရန် ဖန်နေပြီး ဘာသိဘာသာပင်။ ရေအီဘက်မှ ခုန်ပျံတက်လာသော ငါးအုပ်ကို လရောင်ဖွေးဖွေးအောက်တွင် တလက်လက် မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

'ငါ့တူ ဘာမှ မပူနဲ့ ၊ ငါးရတော့မယ်။ ငချစ်ရေ... မင်းအတွက်လည်း ထုံးစံအတိုင်း စကေးတစ်ပုံရမယ်ဟေ့'

ချက်ကောင်းစောင့်နေဟန်တူသော ကောင်းလေးက ပြောပြောဆိုဆို ရေစပ်သို့ဆင်းသွားသည်။ ဖြောခနဲ တစ်ချက်ပစ်ပြီး ကွန်ကို ကမ်းပေါ်သို့ ဆွဲတင် လာခဲ့သည်။ အားပါးပါး၊ တယ်ဟုတ်ပါလား။ ဒီလိုဆိုတော့

လည်း ကောင်းလေး သူငယ်ချင်းက အားကိုးရပေသားပဲ။ တံငါဟူသည် ငါးများများ မိလျှင် ပျော်ရ၏။ စောစောက မီးရောင်ဆီသို့ လှည့်ကြည့်မိသည် ။ ပျောက်သွားပြီ။ သူ့တာဝန် ပြီးဆုံး၍ ပြန်သွားပြီထင်၏။ ဟိုဟိုသည် သည် ငဲ့ကာရှာကြည့်တော့မှ ၊ လားလား.. သောက်ထားသောအရက်ပင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိချင်တော့။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် မီးရဲရဲက နောက်ကျောဘက် ဝါးသုံးလေးရိုက်မျှအကွာ ကမ်းပါး စပ်တွင် ရှိနေသောကြောင့် ပင်။

'ရော့..ချစ်၊ မင်းကြိုက်တဲ့ ငါးပတ်ပြားတစ်ကောင်'

ကောင်းလေးက ကွန်ထဲမှ ထွက်ကျလာသော တဖတ်ဖတ်ခွန်နေသည့် ငါးတစ်ကောင်ကိုကောက်ကာ မီးရဲရဲဆီသို့ လှမ်းပစ်ပေးလိုက်ရာ မီးပွင့်များ ဖွာခနဲ ကြွေကျဖြာထွက်ကာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားပြီးနောက် စောစောက တဖတ်ဖတ် ခွန်နေသောငါးသည် လည်း ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

ထိုညက ထိုနေရာမှာ ပင် ကွန်တစ်ခါပစ်လိုက်၊ တစ်ကောင်ပစ်ပေးလိုက်နှင့် ကောင်းလေးနှင့် မီးရဲရဲတို့ အပေး အယူမျှကာ ကျစ်ပြိုတောင်ဝဲထိ သွားရန် မလိုတော့ဘဲ ပလိုင်းအပြည့်ရခဲ့သဖြင့် ပြန်ခဲ့ကြတော့သည် ။ ပြန်ရောက် ချိန်မှာ တော့ ညဉ့်သန်းခေါင် ကြက်ပင်တွန်လေပြီ။ ကောင်လေး၏ ပုလင်းပြား လေးထဲမှ ထွေးညှိသည် လည်း ရင်သိမ့်တုန်ဇာတ်လမ်းကို မျက်ဝါးထင်ထင် ကြည့်ခွင့်ရသော ဖိုးဇော်၏ လက်ချက်ဖြင့် တက်တက်ပြောင်လေတော့၏။

ညဘက် ကွန်ပစ်ပြီးရသောငါးက ပိုပြီးစားလို့ ချိုကြောင်း သူငယ်ချင်း ငတင်၏ အဆိုပြုချက်ကား ဒူးတုန်အောင် မှန်လွန်းလှပေတကား။

ညက ပြန်ရောက်သည် နှင့် ကောင်းလေး၏ အိမ်၌ပင် ချက်ချင်းငါးကြော် ပြီး ထမင်းတစ်ထပ်စားလိုက်ကြပြန်သည်။ ။ နှမငယ် မိအေး ပြင်ထားပေးသော အိပ်ရာတွင် အခန့်သင့်ဝင်အိပ်လိုက်ရာ နောက်နေ့ နေဖိုင်းထိုးမှ အိပ်ရာကနိုး တော့၏။ အမေ့ကို ညကအတွေ့အကြုံပြောပြတော့ သူ့မောင်အပေါ် ယမ်းပုံမီးကျ ဖြစ်သလို ဖိုးဇော်လည်း ဆူခံထိတော့သည်။ ။

'ဒီအောင်သိုက်ဟာ မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ လျှောက်လုပ်။ တစ်ခုခုဖြစ်မှ ဖြင့် ဒင်းတော့လား'

ဖိုးဇော်တို့ ကလေးတုန်းက ညဘက် ဟိုနားဒီနားသွားလျှင် အမေက နဖူးကို အိုးမဲတို့ ပေးတတ်သည်။ ။ တစ္ဆေ၊ မှ င်စာမကပ်နိုင်အောင်လို့ ဟုဆိုသည်။ ။ သည် အရွယ်မှာ ထိုသို့မလုပ်ပေးတော့သော်လည်း ပူပင်နေဆဲပင်။

'မင်းတွေ့ခဲ့တာက ဘာဟုတ်သေးတုန်းကွာ။ ငါ့တုန်းက ဒါထက် ဆိုးတာပေါ့'

အစအဆုံးကြားလိုက်သော အဖေက ငြိမ်နေရာမှ ခေါင်းထောင်လာ၏။

'ကိုတိုးအောင်.. ရှင်ကလည်း တစ်မှောင့်'

အမေက မပြောစေချင်ဟန်ဖြင့် ဝင်ဟန့်သည်။ ။ သို့သော်လည်း အဖေက မနေ။ သူလည်း တစ်ချိန်က ပေပေတေတေသမားတစ်ယောက်ဟု ဆိုနိုင်ပေရာ အတွေ့အကြုံ စုံလှရှိချေမည်။ သို့နှင့် အမေပြင်ဆင်ပေးထားသော အခါးရည်အိုး အတွင်းမှ တစ်ခွက်ငဲ့ကာ ကမ်းပေးရင်း စကားလမ်းကြောင်းလေး နည်းနည်း ပျိုးပေးလိုက်ရာ ဇာတ်လမ်းတိုတစ်ပုဒ် ရရှိပါတော့သည်။ ။

